

Baricadele II

Andrei Crăciun

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{9}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2016

© 2016 Andrei Crăciun
© 2016 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Joyce Vincent | shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRĂCIUN, ANDREI, LITERATURĂ

Baricadele / Andrei Crăciun. - București : Humanitas, 2014-
2 vol.

ISBN 978-973-50-4452-7

Vol. 2. - București : Herg Benet, 2016. - ISBN 978-606-763-060-2

821.135.1-92

Tipărit în România

Andrei Crăciun

Baricadele II

PUBLICISTICĂ

Primul deceniu

HERG BENET
PUBLISHERS

Mătușilor din Tel Aviv

CAPITOLUL I

DESPĂRȚIRILE

(se dedică domnului Borges)

MARELE ORAȘ

Am ajuns în București dintr-o întâmplare care avea să se dovedească destin, căci în multe orașe am mai locuit eu în ultimii cincisprezece ani, destul am schimbat continentele și adresele, și nicio gazdă nu mi-am uitat și întâmplarea aceea a fost, firește, o fată, dacă nu o iubire, și ce altceva ar fi putut să fie?, imberb eram și viață nu știam, dar aveam poftă să trăiesc, crescusem flăcău și intrasem la facultate, învățam la Științe Politice, citeam toată ziua Montesquieu și Tocqueville, mergeam întotdeauna pe singurul drum pe care îl cunoșteam, și mă gândeam la fata aceasta, care nu mă însoțise în Marele Oraș, mergeam întotdeauna pe același drum, și niciun pas nu făceam, niciun pas la stânga, niciun pas la dreapta, eram prudent, eram trist, întotdeauna pe drumul cunoscut, și zilele astfel treceau și se făcea vineri și vineri mă întorceam în orașul de provincie, dar ea nu era deloc Penelopă, și de gând nu avea să mă aștepte, patru ani nu e mult când nu ai nici douăzeci, patru ani e un infinit, ea nu era Penelopă și nu avea această răbdare, ea nu putea să cuprindă un infinit, ea era frumoasă și mulți tineri m-ar fi provocat atunci la duel ca să o câștige, de parcă așa s-ar putea câștiga vreodată o inimă, și tinerii aceia m-ar fi ucis, căci eu nu știam să mă duelez, și nici nu aveam de gând să învăț, și Bucureștiul nici nu exista, era doar un

decor pe care îl ignoram, trăiam în casa unui mic funcționar, funcționarul era obtuz, îl ignoram și pe el, și, într-una dintre nopțile acelei tinereți, abonatul 0766 61 96 96 nu a mai putut fi contactat, și atunci eu am părăsit Marele Oraș, încercând să mă întorc acasă, dar acasă, exact ca în basme, încetase să mai existe, și atunci eu m-am întors în Marele Oraș, cu inima, desigur, zdrobită, deci în curs de vindecare, apoi s-a întâmplat să citesc o carte, iar cartea aceea a fost „Greața“ domnului Sartre, și de la cartea aceea totul avea să se schimbe, căci ea m-a scos din mine însumi, m-a aruncat în lume, din cartea aceea am învățat să ascult scurgerea secundelor în clepsidră, și tot din cartea aceea am învățat răbdarea de a asculta și răbdarea de a vedea, acestea aveau să devină superputerile mele, și cu aceste superputeri am intrat într-o redacție de ziar, și așa a început partea secundă a trecerii mele prin Marele Oraș, am fost trimis pe teren, așa spun ziaristii, iar cuvântul acesta înseamnă tot ce e dincolo de granița redacției, și mult teren am făcut eu, am fost pe stadioane, cu golarii, cu galeriile, cu marii vizători, am fost în canalizările orașului, în cartierele mărginașe, îngropate în heroină, în gropile de gunoi, în fabricile sale părăsite, am călătorit cu taxiuri și cu limuzine și cu căruțe, am intrat în casele oamenilor, i-am ascultat și i-am văzut, locuisem deja pe la Gara de Nord, într-un bloc în care la parter era un sex-shop, n-am intrat niciodată în acel sex-shop, un an am petrecut acolo în apartamentul unui scriitor pe care nu l-am cunoscut niciodată, luptând cu gândacii și cu disperarea și cu uitarea în care se cuvenea să-mi îngrop Prima Iubire, ceea ce am și făcut, acolo m-am antrenat zilnic să fiu cinic, îmi pregăteam minutele de cinism cu minuțiozitate, era ca și cum aș fi

învățat un alfabet nou, era ca și cum aș fi deprins tainele limbii japoneze sau poate că ale alteia, mai târziu am ajuns pe Calea Moșilor, la etajul al șaptelea, era bine pe Moșilor, într-un apartament enorm pe care îl împărțeam cu doi tineri din Tecuci, unul era patron al unui club de striptease, acolo, în Moldova, celălalt pusese faianță prin Florența, iar acum studia Dreptul în București, cu un apartament mai sus de noi locuia o curvă, curva făcea menaj cu două pisici psihopate, mie mi-au dat cea mai mărunță cameră, și acolo am trăit, cu cărțile mele, scriam pe atunci zilnic poezii, și toate poeziile îmi erau proaste, și eu știam, și mă chinuiam îngrozitor, și Prima Iubire începea să-mi treacă, o studentă în Medicină mi-a cusut rana, și am învățat să trăiesc și așa, pe Moșilor jucam poker și nu pierdeam niciodată, căci trișam, peroram grozav, mă credeam Lech Walesa sau poate că altcineva de care nu-mi mai amintesc, și, uneori, ceva mă atrăgea către Colentina, era ca și cum mi s-ar fi arătat pentru o clipă orbitoare viitorul, și atunci urcam în tramvaiul 21 și coboram înspre Colentina, fără să știu de ce, deprinsesem deja voluptatea de a mă pierde pe străzi secundare, dar s-a făcut o toamnă și tecucenii mei s-au risipit, ei aveau alte destine, și a trebuit să plec și din marele apartament de pe Moșilor, proprietate personală a unei doamne inginer chimist stabilită tocmai prin Hunedoara, și iar am rămas pe drumuri, până ce ai mei au vorbit pentru mine și am fost primit în gazdă de Doamna Bebelușa, pe Răcari, Răcariul acesta e magic în biografia mea, căci asta e o stradă despre care auzisem multe legende, se vorbea îndelung despre droguri grele și despre curse de mașini, dar pe mine toate acestea m-au ocolit, Doamna Bebelușa a murit între timp, tânără, pe la

patruzeci de ani, de inimă, și chiar o inimă era Bebelușa, mă străduiam să fiu invizibil, să nu deranjez familia Bebelușei, nu cred că o deranjam, stăteam într-un colț de cameră, cu genunchii la piept, citeam „Idiotul“, altă carte nici nu luasem cu mine pe Răcari, iar mai târziu zarurile m-au aruncat prin mahalaua Teilor, într-o cameră, unde am început să îmbătrânesc, superputerile îmi erau la maturitate, și femeile priveau prin mine și vedeau o cicatrice care mă traversa, și ele găseau că aceasta este curaj, nu o nebunie, dar ele nu aveau dreptate, căci nu era nici curaj, nici nebunie, era numai și numai viață, adică timp, iar timpul trece și închide totul, întocmai ca un coșciug, iar femeile acestea m-au ridicat în zborul lor de fluturi și m-au purtat prin tot Marele Oraș, am ajuns în Vatra Luminoasă, la orbi, și în Sălăjan, și acolo unde se încheie Rahova și nimeni nu știe ce poate să înceapă, și în Colentina, unde am consumat iubire în mai multe supradoze, care însă nu m-au ucis, căci inima este făcută să reziste, cum știm toți, de la un mare prozator român, deloc citadin, eram de-acum bărbat și stăpâneam peste Marele Oraș, dejunam în restaurante, iar chelnerii îmi ridicau de pe umeri povara gabardinei, și pălării se ridicau în calea mea, și nici cu asta nu m-am îmbătat, am continuat să scriu poezii proaste, să intru în casele oamenilor și să-mi folosesc superputerile pe care domnul Sartre mi le-a dat, și în toate parcurile orașului am fost, și într-o noapte e foarte posibil să fi traversat Dâmbovița în zbor, căci niciodată nu mi-am frânt aripile mari ale visului, și am început să curg prin Marele Oraș ca un sânge, i-am învățat toate stațiile de metrou și șaormeriile, i-am cunoscut femeile ușoare și cârciumile, mi-am ales una anume și doar acolo am băut, nu din ură, și nici din

răzbunare, eram deja hrabalian, așa că am băut numai și numai bere la halbă, și am străbătut bulevarde, am privit vitrinele librăriilor până când mi-am văzut acolo cărțile, cărți scrise de mine, cu cuvintele mele, în toate mi-am lăsat viața, ca și cum viața aceasta chiar ar fi existat, și pe multe alei am fost părăsit, părăsit am fost în fața cofetăriilor și a caselor de amanet și a farmaciilor și a sălilor de gimnastică și a băcăniilor, și am privit cum Marele Oraș se umple de alți tineri, și tinerii aceștia purtau pălării și eșarfe, băieții purtau bărbite, iar fetele erau toate mioape, și am devenit și prietenul acestor tineri, am îmbrățișat cerșetori și actrițe de varieteu, și tuturor le-am dat o a doua viață, prin gazetele acestui timp, mi-am ascuns capul într-o șapcă și am început să alerg, părul mi s-a făcut gri și totul a început să se întâmple în viteză, am primit invitații la recepții, am intrat în ministere și în casele boierești ale Marelui Oraș, mi-am pierdut credința și m-am rugat în biserici de la periferie, căci acolo cred eu că Dumnezeu există, dacă e adevărat că totuși Dumnezeu există, m-am rugat să o primesc înapoi, dar nu am primit-o, iar vara am dansat în grădini de vară, în Marele Oraș au început să răsară noi cinematografe și locuri de pierdut timpul, am mers mult la filme, căci am o slăbiciune față de melodrame, am pierdut și timpul, am snopit un bărbat în bătaie pe la Piața Rosetti, iar el nu s-a răzbunat niciodată, da, am lovit cu pumnii pomeții unui necunoscut, fără niciun motiv, și nu am de gând să mă las judecat de aceia care niciodată nu s-au rătăcit, și nimeni nu m-a snopit și pe mine, căci mereu am știut când să fug, am fugit mult, m-au alergat haite de câini, voiau să mă sfășie, erau zorii unei ierni pe atunci, dar nu m-au prins câinii și nu m-au sfășiat, am condus un autoturism

mic și roșu, pierzându-mi cumpătul în intersecții, am îndurat viscol și arșiță, am trăit pe Platforma Industrială Pipera printre corporatiști, și am făcut dragoste la marginea orașului, ca ultima prostituată, nu m-am prostituat niciodată, am vrut să scriu despre crematorii și fumul negru care se ridică din oamenii arși acolo, dar nu am scris niciodată așa ceva, am strâns bani și am cumpărat televizor color și pat de dormit și mașină de spălat rufe, am vândut morcovi în Piață, la Obor, știu ce înseamnă să nu primești nimic de la nimeni, mi-a plăcut să rezist vieții fără telefon în buzunar, și cel puțin o noapte am dormit-o sub cerul liber, prin Grozăvești, în Marele Oraș am învățat să supraviețuiesc, am început să fiu cu adevărat ziarist, și am știut să supraviețuiesc și în Transnistria și în Palestina și în întunericul din Havana și noaptea, pe ploaie, în Beijing, și niciun glonț nu m-a ajuns, mai târziu în mine a început să crească o melancolie groaznică, nu știu cum m-am îmbolnăvit de această melancolie, am urcat în autobuzele Marelui Oraș, care nu știam unde duc, și coboram la ultima stație, aveam superputerile obosite, dar tot am mai iubit o femeie pe Vasile Lascăr, și am ocolit un mariaj avantajos prin Dorobanți, am poposit în Pantelimon, după un bloc deloc gri, mi-am îngropat prieteni în pământul Marelui Oraș, am plâns lângă sicrie, am cumpărat flori deja ofilite și mi-au cântat lăutarii la masă și am plâns și cu frații mei, țigani, am vrut să fug cu circul, cu ariștii ambulanți, și am supraviețuit tuturor războaielor, căci Marele Oraș este, până la urmă, o sumă de tranșee, și cumplite speranțe, o luptă este, iar acum, la sfârșit, am ajuns acolo unde am vrut întotdeauna să ajung, în casa-biblioteca a unei femei care citește toată ziua, și nici nu-mi vine a crede că povestea aceasta

chiar e a mea, sau poate că ea a citit-o într-una dintre cărțile ei, niciodată n-am îndrăznit să o întreb, nu m-am apropiat de acest adevăr, i-am scris multe scrisori de dragoste Bucureștiului și nu i le-am trimis niciodată, am călătorit în zeci de țări, nici nu le mai știu numărul, și nici nu vreau să îl știu, și tot aici m-am întors, și tot aici mă voi întoarce mereu, căci aici mi s-a întâmplat viața, care se prea poate să fi fost un destin, și dacă vă întrebați ce s-a mai întâmplat și cu Prima Iubire, ea s-a măritat totuși avantajos, locuiește în țara noastră, într-un mic oraș cu nume imposibil, îmi mai scrie când și când, schimbăm banalități și tăceri, iar eu nu mai am nevoie de nicio hartă, cunosc Marele Oraș după toate tragediile și bucuriile care m-au făcut om, îi știu Nordul, și Sudul i-l știu, iar când mă îndrept spre aeroport îl împachetez și îl trec așa, în bagajul de inimă, Oceanul, îi mai scriu uneori Bucureștiului și poezii, în care îi declar amorul, îi povestesc amintiri de pe lacuri înghețate, amintiri cu cai și cuțite și mizerie și crime care poate că nici nu au avut loc, câteodată, duminica, mi se pare că Marele Oraș oftează, și atunci mă apropii de urechea unui străin și îi spun „Bucureștiul e o muzică“, străinul mă crede nebun și începe să fugă, și eu îl las să fugă și râd, râd, râd, și dansez, dansez, dansez îndrăcit pe muzica pașilor străinului care fuge de mine, și râd, râd, râd, căci, mai demult, un alt nebun m-a invitat să plutim împreună peste București, eram la ultimul etaj al unui imobil din realitate, iar eu i-am spus că nu știu să plutesc, dar atunci am greșit.

www.catchy.ro, 10 martie 2016

ROMÂNACHE

Românache nu există. Eu l-am inventat. Așa cum veți constata, un asemenea exemplar al speciei noastre, omul, nici nu ar avea cum să existe. Ar fi peste poate! Nu l-am inventat pentru a-l calomnia, ci din pură invidie. Aș vrea să fiu ca românache. Și nu pot. Și îl pizmuiesc.

Căci românache este – indiscutabil – buricul pământului. El, românache, este chiar mai mult decât atât: este centrul galaxiei. Toate încep cu el, toate se sfârșesc tot cu el. Nimic nu există dincolo de orizontul său.

Românache înțelege repede tot, pe el nu-l prostește universul cu nimic. Undele gravitaționale? Fiți serioși! Simțea românache ceva, plutea ceva în aer, mirosea el ceva, ceva...

Geopolitică? O are la degetul mic! Finanțe? Nu există specialist mai mare în finanțe decât însuși românache. Istorie? Are românache o istorie de uz personal de mai mare dragul! Criza refugiaților? Cunoaște. Homosexualii americani? Știe românache cum devine treaba. Protecția copilului în îndepărtata Norvegie? Românache e la curent. Necazurile economice ale grecilor? Le-a fumat.

Românache e prompt în reacții, n-are dubii, merge la sigur. Românache nu se îndoiește. Românache știe. Românache e ferm. Nimic nu îi e străin.

Are și mici defecte, de ce să nu recunoască? Dar sunt

atât de puține, încât nu merită mai mult de un paragraf extrem de scurt. Românache are o imunitate teribilă. E imun la argumentele logice. Mofturi! Românache e imun și la ridicol. Nu există! Românache este cel ales. La el, nimic nu e ridicol, totul se poate face, totul se face.

Înzestrat de Providență cu toate aceste minunate daruri, românache nu a reușit, totuși, să închege o societate cu alți românache (din cauza lor, desigur). Societatea pe care au ridicat-o nu reușește să asigure o copilărie decență și nicio bătrânețe liniștită. Spitalele din societatea lui românache par niște abatoare din care ai toate șansele să ieși muribund și dacă intri acolo sănătos tun. Școala îl plictisește pe românache. Îi merge mintea, îi bubuie!, el prinde repede, el fentează școala, o truchează, diplome să fie!, ce atâta teorie, e nevoie de practică! Românache e un om practic. Lui îi place să poarte trening, chiar dacă nu îi place să facă sport. Mișcarea e pentru păcălici!

El are foarte mulți nași, și fini, și nepoți, și unchi, și mătuși. Lui îi place grătarul, îi place iarba verde. Îi place să se pișe în natură, în ape, în bălți, în lacuri, în râuri, în fluvii, în Dunăre! Cea mai mare plăcere a lui românache e să se pișe chiar în Marea Neagră. Românache trăiește în cel mai frumos loc de pe pământ, înzestrat cu toate formele de relief și nesfârșite resurse naturale.

Românache e frate cu codrul. Dar nu e genul ecologist, așa. Nici vorbă! Reciclarea e pentru proști. Românache vrea întotdeauna să lase o urmă a trecerii sale pe pământ. Românache lasă multe urme în trena ieșirilor sale cu familia în natură.

Cultura? Îl plictisește, îl obosește, nici igiena nu e punctul său forte, dar tot are el *un quelque-chose* al lui, care îl ridică deasupra tuturor. E cel mai frumos de pe

pământul acesta.

Lui românahe îi place să mănânce bine, gras. Nu ține la siluetă, bărbatului îi stă bine cu puțintică burtică, ce dracu'! E elementar. Pe românahe nu îl interesează ce se întâmplă dincolo de cercul său de intimi (care e, totuși, larg, precum am precizat). Nu îi pasă dacă îl fură cineva, dacă acel cineva face și el ceva, dacă îi iese și lui, lui românahe, ceva. Asta e toată esența filosofiei sale: să îi iasă și lui ceva.

Lui românahe îi plac mocăciunile. Are un apetit insațiabil pentru mocăciune. Dacă se dă ceva gratis undeva, românahe e acolo, călcându-se în picioare. Nu contează ce se dă: bormașină, moaște, pixuri, aspirine. Orice e bine primit. Românahe are principii. El nu refuză.

Date fiind nenumăratele sale calități, el este totodată și foarte persecutat. Toate triburile pământului au venit și au furat de la românahe. L-au nedreptățit. Nu i-au recunoscut darurile. Dacă există vreo șansă să admită că nu sunt toate chiar la locul lor nici la el acasă, atunci românahe e sigur că e așa din cauza altuia. Mereu a altuia. Românahe nu are nicio vină. Niciodată.

Românahe ține la trecut, dar cimitirile în care sunt îngropați românahe, nobilii săi strămoși, zac sub buruienii, românahe e mândru de drapel, tremură inima în el când aude imnul, chiar dacă nu îi cunoaște versurile, lui românahe îi place să muncească la stat, e o mare bucurie pentru el să muncească la stat, sau măcar să se învârtă un pic de o combinație cu statul, nu-l deranjează să mai ciugulească și el ceva pe ici, pe colo, căci statul este o ficțiune. Statul e însuși românahe.

Lui românahe îi place să petreacă, să se simtă bine, domnule! E flecar, da, asta-i buba lui, flecărește. Să știți,

CUPRINS

CAPITOLUL I: DESPĂRȚIRILE.....	5
Marele Oraș	6
Românache	13
Tarantino e Dumnezeu.....	17
Necazul	22
Jos iarna! Compunere.....	26
Visul.....	29
Scrisoare deschisă către mine	32
Cele mai greșite idei din ziua de azi	35
E bine din când în când să mergi la discotecă	41
Raport cu privire la singurătatea omului care scrie.....	44
Fericit în șapte zile.....	46
O continuare la <i>Divina Comedie</i>	49
A doua scrisoare către Livia.....	52
Prima scrisoare către Livia	55
Artiștii și femeile. Neînțelegerea	58
Jurnalism. Eseu despre deșertăciune.....	63
Vedere din curtea interioară a unor suflete	69
Cum nu i-am scris Majestății Sale Regina Elisabeta a II-a.....	71
Alo, Rică?	74
Îmbogățit de femei	76
Când dragostea se duce dracului.....	79
Un bărbat căruia i se cuvin toate femeile din lume.....	82
Despre unele obiceiuri ale fetelor din Transilvania	84
Despărțirile. Toate cuțitele lumii, unul după altul, în inimă.....	87
N-am câștigat niciun război cu nicio femeie	91
Hipsterii: revoluție și reacțiune	93
<i>Sarmalele Reci Acoustic</i> : anatomia melancoliei	95

Estetica după Nae.....	100
Mocăciunea.....	104
Lauda sau Hunt? Despre intimitatea cu moartea	106
Zidul.....	108
30.....	111
Era mai bine înainte	115
Exerciții de logică	118

CAPITOLUL II: SINGURĂȚILE

O nouă noapte de dragoste cu Isabel	122
O altă scrisoare către domnul Hrabal.....	125
Cantourile domestice. O cronică, aproape.....	128
Fenomenul Popescu. Cel mai iubit dintre scriitori.....	131
Despre imbecili	135
O noapte de dragoste cu Isabel	137
Ce a vrut Dumnezeu când a creat femeia.....	140
Ce am învățat de la cea mai frumoasă femeie din lume.....	143
Cinematografele din viața de apoi	145
<i>opere cumplite</i> . maestrul apocalipselor minimaliste	149
La întâlnirea cu Aglaja. În solidar cu toți artiștii ambulanți.....	152
Márquez, mai frumos ca niciodată.....	155
Reacțiile în lanț ale iubirii.....	157

CAPITOLUL III: TEATRUL VISELOR.....

Rwanda 2016	162
Urcând	164
Ocolul pământului în optzeci și cinci de ani	167
Ce a văzut Lorenzo	170
Singurul club din lume care.....	172
Înțeleptul	174
Ficțiunea Messi.....	176
Contrarevoluția germană.....	178
Postapocalipsul	180
Cine va câștiga Mondialul	182
Visând la Costa Rica.....	184
Arhitectul tăcut	186
Rațiunea algeriană	188

Teribilele nopți care vor urma.....	189
Simona Halep nu e a noastră!.....	191
Scepticismul magic.....	194
Ca și cum în cer un gazetar.....	196
Noi, sentimentalii solidari cu iluziile.....	199
Revoluția din Anglia.....	201
Pe mai târziu, Ryan!.....	203
Anii lui Agassi.....	205
Argumentul Ronaldinho.....	207
Generația de Neuitat.....	209
Barcelona. Sfârșit.....	211
Spre iad, zâmbind.....	213
Zlatan și alte întâmplări.....	215
În cheștiunea rentelor.....	217
Flacăra.....	219

CAPITOLUL IV: SOLITARIA. ULTIMA STAGIUNE.....221

Fata din Curcubeu: în cheștiunea teatrului-poem.....	222
Odă moftangiilor.....	225
Măreția și impostura americană.....	227
Despre relația femeilor cu ciorapii, încă de la Adam și Eva.....	229
Chip de foc. Răzbunarea.....	232
Încă o moarte indimenticabilă la Veneția.....	235
Vești de la Paris despre consecințele nefaste ale consumului de tutun.....	237
Însemnările unui nebun. Epilog.....	240
În atenția tinerelor mame și nu numai.....	244
Coadă. Acolo unde nu există inocenți.....	247
Moromeții. Un alt punct de vedere.....	250
Cont (r) acte: spectacolul unei alte generații irosite.....	253
Mare e grădina Carpaților!.....	257
Viața e pe zile: despre intimitatea cu Dumnezeu.....	260
Novecento: de la naștere până la viața eternă.....	264
Ruleta rusească: te dezlănțuie, tu, nebunie, nimic rău nu va fi!.....	266
Requiem pentru Arlechino.....	269
Frica.....	272
„Freak Show“. Exerciții de libertate.....	275

Maestrul face încă un miracol: cum se joacă Bulgakov la București	279
Pescărușul, încă de la 1896. Viața trăită în cădere	283
Tarekin. Moartea întregii lumi.....	286
Viața e o tombolă și uite că.....	290
Cea mai veche meserie din lume.....	293
Doi pe o bancă. Anatomia singurătății.....	296

CAPITOLUL V: CARNAVALUL MELANCOLIEI299

Londra revizitată	300
Renașterea	304
Vom avea întotdeauna Parisul.....	308
Ce avem de pierdut: cazul Milano	311
Stockholm, vara.....	315
Cannes – milionul și siliconul	319
Bella Italia	321
Care e treaba cu Israelul.....	328
Desculți.....	335
Viața acolo unde se termină pământul.....	342

DE ACELAȘI AUTOR
AU APĂRUT LA EDITURA HERG BENET:

Pălăria albastră și alte povestiri
Poezii pentru acea necunoscută

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai 2016. Apărut: 2016.
Editura Herg Benet: Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

